

CRESOLET de la AELLVA

Bolletí 81

Setembre 2017

Un any més.

Seguint la tradició estiuenca, hem celebrat el Dinar de Mig Any, ben servit en Ca Júlia i, en la sobretaula, el Concurs de Microrrelats que enguany ha segut guanyat per Donís Martín Albizua, a qui se farà entrega del corresponent "micropergamí" en el Taller de Prosa de Setembre, començant en un somriure el nou curs, que bona falta nos fa tindre un motiu d'alegria, acollint-nos al prec de Nelo Pinyol, autor de la recompensa material, que ya fa temps nos pregava des de les pàgines del seu poemari satíric: ¡Faça el favor de somriure!. Per a decaure, com diu Sabina, nos sobren els motius, mes a la negativitat que pareix embolicar-nos, nosatres opondrem la llabor positiva quallada en un treball ben fet, siga un poema, un relat, una novela o una escena de llibret, en una carta al diari o una charrada entre amics, que totes les ocasions són bones per a donar testimoni, en el convenciment d'estar actuant conforme les nostres arrails nos demanen.

I entretant, somrigam en la llectura dels micros. En primer lloc, el guanyador.

L'ADEU

L'home, en rostre colèric i tirant bromera per la boca, s'assentà de colp en la cadira, i arrugant un paper de la taula, començà a escriure: "¡Bigarda, Filla d'una gossa!, ¡No t'aguante més! . Estic fart de tu, de les teues magres rellissant per totes bandes, del teu rostre de bruixa, de la barruga de la galta, de la teua suor i del cant de les aixelles , dels teus ronquits, dels teus pets i les bafades d'allis i cebes i de les culades que em tiren del llit, de la teua brutea personal...¡Gorrina! ¡Que fas olor a misèria!. Has de saber que fa anys que per no olorar-te vaig de putes sempre que puc, que elles oloren be i les puc rodejar en els braços. Fuigc de tu i no em tornaràs a vore més i més quan he sabut que el cabró de ton pare s'ha gastat la teua herència en el Bingo. ¡Que vos donen pel cul! ¡Adeu!" ...Mes calmat, doblà el paper, el sagellà en un gapo i li'l donà al funcionari mentres ell era conduït a la cadira del garrot vil.

Donís Martín

L'ERRO DE CÀLCUL

Puix ací estic. Incrustat en una cadira. I no, no és que estiga derringlat i fet pols assentat en una cadira. Lliteralment... ¡estic incrustat en una cadira! Eixe és el problema quan fas un erro en els càlculs, si te teletransportes. Pots acabar com yo, en mig d'una cadira... o veges tu a saber a on. I ad açò que em passa s'afigen uns atres dos problemes. El primer, que al teletransportar-me se veu que m'he immaterialisat un poquet, i m'he fet casi invisible. I el segon, que m'he teletransportat al menjador de l'equip de deportistes japonesos de SUMO, i m'he convertit en part d'una cadira on solen assentar-se a pegar-se unes bones fartades en acabant dels entrenaments. I lo pijor és que els veig entrar, ara mateixa, mig nuets i totalment suorosos... i se'n ve cara a mi un mastodont de vora 250 Kg...

Ricart Folgado

EL SEXE DÈBIL

La tia Pepa era lletera, i tots els dies carregava en dos cànsters de llet de 25 litres cadascú que penjava de cada braç i que venia pel veïnat. Era alta, i forta,, era de bon cor, puix feia tot el be que podia, pero la seua llengua era una astral, qui discutia en ella eixia malparat i ademés era del Llevant U.D. Un dumenge, en el partit contra el Múrcia, dirigit pel famós Ferrete, La tia Pepa se trobava dos escalons davant de mi i en acabant de dir-li a l'àrbit mil vegades 'carinyo'* degut a una dura entrada del defensa a un davanter llevantí amollà: ¡Malparit! ¡murcià tenies que ser! Davant d'ella es girà un home en ulleres, capell i un puro d'a pam, dient-li: Si no fora vosté dóna li trencava la cara. Tots quedàrem expectants quan la tia Pepa en el braç esquerre l'agafà de la correja del pantaló i el pujà a la grada superior on ella se trobava dient-li: Si te deixes cauré la mà te lleve el cap. Aquell murcià pergué, capell, ulleres i el puret, pel sobresalt, quedant-se més blanc que un pit de monja, fugint d'allí com una fona i és que la tia Pepa imponia.....

* 'Carinyo li dien al choto del tio Gori, famós cabrer del Cabanyal.

Joan Antoni Alapont i Pérez

Buscant solucions.

Allò l'havia tret de polleguera, era home d'acció i redactà la queixa corresponent...¿cóm que un autobús valencià anunciava la "sortida"? ¿Sempre hauríem de ser mansos d'esquellot?.

Per una atra banda el tripartit governant veïa la solució en proclames ilegals i seguia cobrant, prou i més, de l'estat de dret que volia derrocar. Mentrestant, velles entitats culturals valencianes i balears tractaven de fer front comú per a detindre i desemmaixquerar als nazi-onalistes dels ahistòrics pp.cc. i adlàters o quintacolumnistes d'ací, actius com la pijor corca en les més que centenàries associacions.

Responent a la documentada queixa el bus lluïa ara, -sis vegades repetit- "salida de emergencia".

El conjunt de perdedors tres voltes partits li feia públic costat al "referèndum del nord" i embastava un nou servilisme reobrint una TVV. ruïnosa i tan necessàriament supèrfol com ells mateixos.

Els bons valencians seguíem sense trobar una "Eixida d'emergència"..., ni un potent partit propi.

Aureli López

¿Existix la justícia?

El llinatge Del Saz es distingua per la durea en les seues relacions humanes, sempre guiades per l'explotació d'aquells necessitats de portar a sa casa el sòu guanyat en la suor que apenes cobria la seua dignitat. Superbiosos es sentien la casta poderosa que podia dominar La Serrania, inclús se'ls permetia portar armes de fòc., pero el temps passà i també tingueren d'emigrar, al no quedar desgraciats als que explotar, per fugir la majoria a terres de promissió. Els mafiosos decidiren baixar al regne valencià per a fer negoci, instalant-se en un poblet apegat a la capital, a on montaren una indústria, contractant inclús ad alguns del seus antics vassalls. Vençuda la semana, els obrers comprovaren que rebien la mitat del jornal concertat. De res valgueren les protestes. U d'ells digué: ¡companyons!- ¡yo faré justícia!- arrebantant-li l'arma al malaït amo en un no res, mentres dia: ¡Ací tens el teu sòu! La bala sense gens de rencor inicià el seu camí buscant la desijada equanimitat

Joan Romero i Moya.

SENYORS PUJOL, MAS, PUIGDEMONT...

Tots els espanyols hem patit molts anys en les nostres carns cóm ells són i han segut uns fills

de certa qüestió enquistada sense resoldre, l'independència catalana, motiu actual d'una de les disputes més grans que u es pot trobar. Es tracta, per a opinió de l'immensa majoria de la població catalana, d'un greu problema que afecta a la seua supervivència com a nació, esclava durant segles d'uns dictadors. Estos senyors han demostrat en els respectius manats el seu amor sense límits per la bandera quatrribarrada i una futura república, demostrant-nos com els governs d'Espanya els furta la pasta any darrere any, governe un o atre partit, en un acte immoral i covart, requisant tots els seus aforros i inversions, necessaris per al poble, al contrari que ells, polítics que respecten els signes d'identitat, bandera, llengua, història i costums de valencians, aragonesos i mallorquins.

De moment hauran de continuar pertanyent al vell estat espanyol i nosatres aguantar-los.

Ramir Gómez.

Modos i vocabulari.

Que les llengües evolucionen... ¡faltaria manco! Per mes que en algun veïnat s'encabudix en lladrar i nos mosseguen... en encanta-nos els valencians, si no els imitem. No és este el cas, lo que dic ve més per la semàntica, valor explícit i actualisació dels significats que es verbalisen. Si yo dic coca pense en la boca, pero ara no manca qui en ella se coloca. Si dic canut, no fuig de la canya, pero alguns en el fum. Les dos paraules tallen i poden fer sanc. La coca, en llanda la talles, com la de pances i anous, lo demás ni fa ni em fot, la meua té ou. El canut venia de canya tallada, que podia servir per a fer una flauta, ara són uns atres melodies, les que per dies venen bufant-lo. Com no es tracta de riure la desgràcia i el gelat ya està pagat, cascú que toque, que bufe, que llepe, que balle o que lladre. Ací lo que fem no és fem, es valencià al sà i al pla.

Vicent Ramon Calatayud

TAL QUAL

Anava errant per tot el Regne, havia dedicat part de la seua vida, a fer carrils per a les burres pel mig dels carrers del seu poble d'adopció, fins que el desterraren. Lluïa cabells blancs i més de xixanta anys al muscle. L'acompanyava un puçós gosset que responia al nom de "*fusi*", este només se divertia clavant-se en tots els tolls que trobava. Un dia, en acabant d'una bona caminada, confiant en que ningú el reconeguera per la seua relació en esperpèntiques magues, se decidí a entrar en un menut poble. Dirigint-se al centre del mateix, va vore al mig de la plaça un cos socarrat... al que encara li eixia fum, sorprés, preguntà al guarda que estava allí davant el perquè d'aquell fet, i este li contestà en veu tènica i forta... ¡¡ PER GROTESC !!... i el nostre personage esglayat... començà a recular fins girar-se cap a l'eixida de la plaça, mentres trea una corbata prou nova i aixina com qui no fa, anà nugant-se-la al coll molt poc a poc...

Ernest Olmos i Sabater

'TOT JUNT'

Entrí dins de l'ajuntament en la cordialitat que se sol gastar en un municipi de quatre gats, saludant a la treballadora, única cara al públic i experta en tirar gra, se ficàrem al corrent de 'coses' que no venen al cas... ¡casi! me'n vaig sense traure'm el passe de la piscina... que és a per lo que hi havia anat. Total que, ya clavades en matèria, me preguntà... **¿quín nom posem...?** Li contestí...

__posa ¡Roser! que m'agrada com sona en valencià, Roser Lacruz (tot junt) -recalquí- Ella ho escrigué tal com sonà, al temps que yo li corregí senyalant-li en un dit, l'imprés... __¡Tot junt, nooo! ¡Caplliure! Alçant el cap, frunzint el suny me contestà... **__Escolta'm... cap lliure ho serà ¡ta mare! ¡anem a vore....!** Empomant la resposta, reaccioní en un gest còmpliç entre somriure i súplica. **__¡Ai...! perdona'm, no me ve de nou, el motiu que me fa dir “Lacruz' ¡tot junt!” és que a sovint m'ho escriuen separat. Pero, lo de Caplliure... ¡efectivament! aixina li'n dien a ma mare, mon yayo, besyayo i...**

I, esclatant a carcallades, les dos, se contagiàrem d'una cançó que sonava pel carrer...

♪ 'dessss... paaaa... ciiii... to...' ♪ ♪

Roser Lacruz i Caplliure (tot junt)

El pobre

Un matí de dumenge, un pare i sa filla anaren al parc a on esta fruïa a montó tirant-se per l'esgoladora o balancejant-se en l'arrastrador. Com sempre, el pare de la chiqueta li donà l'entrepà per a que poc a poc s'ho menjara entre les corregudes que es pegava amunt i avall. La chiqueta ho agarrà, pero eixe matí seria diferent a tots, puix en un costat del parc veu un home vestit en unes robes molt pobres i en una clara falta de menjar. La chiqueta s'acostà a l'home i es quedà de peu davant d'ell, este alçà la vista i la mirà en certa pena. Al remat, la chiqueta estengué el braç i li donà el seu entrepà, l'home no sabia si agarrar-lo, pero la fam li feu que l'agarrara. El pare que ho havia vist tot des de llunt, cridà a sa filla i esta anà a tota pressa. Al dumenge següent, en arribar al parc, veren al mateix home en el mateix cantó. Este, poc a poc s'acostà cap a on estaven pare i filla, i a pocs metres d'ells, tragué la mà que tenia en l'esquena portant en ella una chicoteta flor, el pobre mirà al pare buscant la seua aprovació, la qual obtingué a soles en una mirada. El pobre s'acostà a la chiqueta, s'inclinà davant d'ella, estengué la seua mà i li oferí la flor, dient a soles, - “¡Gràcies!”- La chiqueta agarrà la flor, es ruborisà, i plena d'alegria, l'abraçà.

Joan Benet Rodríguez Manzanares.

ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS EN LLENGUA VALENCIANA

C/ Alt, 64 46003 València.

<http://www.aellva.org//diccionari.llenguavalenciana.com//>